

- 4) Zarzut czwarty dotyczący błędnego użycia podstawy prawnej.

Republika Grecka utrzymuje, że jeżeli Komisja uważała, że Republika Grecka nie stosuje prawidłowo ustawy 4002/2011, to powinna ona była wszcząć nowe postępowanie w sprawie naruszenia na podstawie art. 258 TFUE, a nie żądać dochodzenia zapłaty okresowej kary pieniężnej.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2012 r. — Energetický a průmyslový i EP Investment Advisors przeciwko Komisji

(Sprawa T-272/12)

(2012/C 250/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Energetický a průmyslový holding a.s. (Brno, Republika Czeska) i EP Investment Advisors s.r.o. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciele: K. Desai, Solicitor oraz adwokaci J. Schmidt i M. Peristeraki)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 marca 2012 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ (odmowa poddania się kontroli) w sprawie COMP/39.793 — EPH i in.
- ewentualnie, uchylenie w całości grzywny nałożonej na skarżące lub obniżenie jej do właściwej wysokości;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy tego, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasadniczych wymogów proceduralnych. W szczególności skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem ich prawa do obrony z powodu nieprawidłowości w sposobie przeprowadzenia kontroli, między innymi ze względu na nieupewnienie się przez Komisję, czy odpowiednie osoby zostały należycie poinformowane o obowiązkach ciążących na nich podczas kontroli i o skutkach ich nieprzestrzegania.
- 2) Zarzut drugi dotyczy tego, że twierdzenie Komisji, jakoby skarżące odmówiły poddania się kontroli, jest bezzasadne i nieproporcjonalne. Skarżące podnoszą, że przedstawione przez Komisję dowody w niniejszej sprawie, dotyczące odblokowania konta w poczcie elektronicznej lub przekierowania wiadomości elektronicznej na serwer skarżących,

nie są wystarczające, aby w oparciu o nie mogło zostać stwierdzone naruszenie art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Skarżące podnoszą również, że kontrola nie była przez nie utrudniana w sposób zamierzony lub w wyniku niedbałości.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy tego, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady „domniemania niewinności”, ponieważ Komisja nie potraktowała sprawy z należytą uwagą i w wystarczająco przejrzysty sposób, podczas gdy istniały wskazówki świadczące o niekorzystnym nastawieniu Komisji do skarżących, wynikającym z niezależnych okoliczności, które nie powinny być przypisywane skarżącym.

- 4) Zarzut czwarty (pomocniczy), podniesiony na poparcie żądania drugiego, na wypadek, gdyby Sąd nie stwierdził nieważności zaskarżonej decyzji w całości, dotyczy naruszenia przez Komisję prawa, zasady proporcjonalności i obowiązku uzasadnienia przy ustalaniu kwoty grzywny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2012 r. — FC Dynamo-Minsk przeciwko Radzie

(Sprawa T-275/12)

(2012/C 250/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Klub piłkarski „Dynamo-Minsk” ZAO (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciele: D. O’Keeffe, solicitor, i B. Evtimov, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 265/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 87, s. 37) w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2012/171/WPZiB z dnia 23 marca 2012 r. dotyczącej wykonania decyzji 2010/639/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 87, s. 95) w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej; i
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.